

GALICIAN A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
GALICIEN A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
GALLEGO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Monday 14 May 2007 (morning)
Lundi 14 mai 2007 (matin)
Lunes 14 de mayo de 2007 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

Comenta **un** dos seguintes textos:

1. (a)

Sobre a morte de Bieito

Foi preto do camposanto cando eu sentín buligar dentro da caixa ó pobre Bieito. (Dos catro que levaban o cadaleito eu era un). ¿Sentino ou foi aprehensión miña? Entón non podería aseguralo. ¡Foi un rebulir tan maino!... Como a teimosa puvulla que rila, rila na noite, rila no meu maxín afervoadado aquel mainiño rebulir.

5 Pero é que eu, meus amigos, non tiña seguranza, e pólo tanto –comprendede, escoitade– pólo tanto non podía, non debía dicir nada.

Imaxinade nun intre que eu dixera:

–O Bieito vai vivo.

10 Tódalas testas dos velliños que portaban cirios ergueríanse nun babeco aglaio. Tódolos pícaros que viñan estendendo a palma da man baixo o pingotear da cera, virían en remuíño ó redor meu. Apiñocaríanse as mulleres a carón do cadaleito. Escorregaría por tódolos beizos un murmurar sobrecolleito, insólito:

–¡O Bieito vai vivo, o Bieito vai vivo!...

15 Calaría o lamento da nai e das irmás, e axiña tamén, descompasándose, a gravadosa marcha que planxía nos bronces da charanga. E eu sería o gran revelador, o salvador, eixo de tódolos asombros e de tódalas gratitudes. E o sol na miña face cobraría unha importancia imprevista.

20 ¡Ah! ¿E se entón, ó ser aberto o cadaleito, a miña sospeita resultaba falsa? Todo aquel magno asombro viraríase macabro e inconmensurable ridículo. Toda a arelante gratitude da nai e das irmáns, tornaríase despeito. O martelo espetando de novo a caixa tería un son sinistro e único na tarde estantía. ¿Comprendedes? Por iso non dixen nada.

Houbo un intre en que case me decidín. Dirixinme ó da miña banda e acobexando a pregunta nun sorriso de retranca insinuei:

–¿E se o Bieito fose vivo?

25 O outro riu picaramente coma quen di: “Que ocorrenzas temos”, e eu amplifiquei adrede o meu falso sorriso de retranca.

Tamén me vin a rentes de dicilo no camposanto, cando xa pousámo-la caixa e o crego requeneaba.

Cando o crego remate, pensei. Mais o crego acabou e a caixa descendeu á cova sen que eu puidera dicir nada.

30 Cando o primeiro cadullo de terra bicado por un neno petou dentro da cova nas táboas do ataúde, subíronme ata a gorxa as verbas salvadoras... Estiveron a punto de saír. Mais entón acudiu novamente ó meu maxín a case seguranza do arrepiante ridículo, da rabia da familia defraudada, se o Bieito se topaba morto e ben morto. Ademais dicilo tan tarde acrecentaba o absurdo desorbitadamente. ¿Como xustificar o non o ter dito denantes? ¡Xa sei, xa sei, sempre se pode un explicar! ¡Si, si, si, todo o que queirades! Pois ben... ¿e se morrese despois, despois de o sentir eu remexerse, como tal vez puidese adiviñarse por algún sinal? ¡Un crime, si un crime o me ter calado! Oíde xa o rebumbio da xente...

- Pediu auxilio e non llo deron, malpocado...
 –El sentía chorar, quíxose erguer, non puido...
 40 –Morreu de espanto, saltoulle o corazón ó se sentir descender na cova...
 –¡Velaí o tendes, coa cara torta do esforzo!
 –¡E ese que o sabía, tan campante, aí a sorrir como un pallaso!
 –¿É parvo ou que?
 Todo o día, meus amigos, andei tolo de remorsos. Vía ó pobre Bieito grafiñando as táboas
 45 nese espanto absoluto mais alá de todo consolo e de toda conformidade, dos enterrados en vida.
 Chegoume a parecer que todos lían nos meus ollos adurmiñados e lonxanos a obsesión do delito.
 E alá pola noite –non o puiden evitar– funme camiño do camposanto, coa lapela subida,
 arrimado ós muros.
 Cheguei. O cerco por unha banda era baixiño: uns rebos mal postos, apreixados por hedras
 50 e silveiras. Paseino e fun dereito ó sitio ... Deiteime no chan, apliquei a orella, e axiña o que oín
 xeoume o sangue. No seo da terra unhas uñas desesperadas rabuñaban nas táboas. ¿Rabuñaban?
 Non sei, non sei. Alí preto había un sacho ... Ía cara a el cando fiquei suspenso. Polo camiño que
 pasa a rentes do camposanto sentíanse pasadas e rumor de fala. Viña xente. Entón si que sería
 absurda, tola, a miña presenza alí, daquelas horas e cun sacho na man.
 55 ¿Ía dicir que o deixara enterrar sabendo que estaba vivo?
 E fuxín coa lapela subida, pegándome ós muros.
 A lúa era chea e os cans ladraban lonxe.

Rafael Dieste, *Dos arquivos do trasno*. Galaxia, Vigo, 1962

- Analiza este texto prestando especial atención á estrutura e ás técnicas narrativas que o autor emprega.
- ¿Consideras que o narrador é fidedigno? Razona a túa resposta.
- ¿En que medida emprega o autor recursos estilísticos tirados do conto popular (linguaxe particular, marcas de oralidade, temática específica, etc.)? Argumenta a túa resposta tirando exemplos do texto.

1. (b)

Recalada

Atoparemos n–o peirán
as follas evadidas
d’o almanaque d’os nosos soños

5 As novas ruas de sempre
eishibirán o escaparate
d’as mesmas noivas inéditas

Fumaremos n–as pipas despeitivas
total–as transeuntes
hostilidades mudas

10 O vaso desbicado n–outro porto
remataremol–o eiquí n–o mesmo bar
cabo d’o mariñeiro descoñecido
que nos repite a mesma
ubicua sorriso loira

15 N–os burdeles xa saben
que a nosa moeda
tem o anverso de ouro
e o reverso sentimental

20 Os ecos imprevistos
d’o noso cantar sonámbulo
apagarán os focos d’a madrugada

Mañán despertaremos
n–a ausencia d’esta xornada
Esquivou–se unha folla
25 do diario efusivo

Eramol–os espeutadores
n–a prestidixitación
d’unha hora artificial.

Manuel Antonio, *De catro a catro. Follas sin data d’un
diario d’abordo*, A Coruña, Nós, 1928.

- Analiza este poema desde o punto de vista estilístico e formal.
- ¿En que medida é un poema innovador ou vangardista? Argumenta a túa resposta.
- ¿Que recursos emprega o autor para caracterizar ós mariñeiros?
- ¿Consideras que fornece unha visión real ou idealizada do mundo do mar? Razona a túa resposta.